

Arrest

nr. 232 674 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. MASSOELS
Gouverneur Roppesingel 131
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MEEUWENS *loco* advocaat R. MASSOELS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 24 oktober 2018 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België is binnengekomen, diende op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 november 2018 nam de Dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.3. Op 17 september 2019 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 september 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 29/10/2018
Overdracht CGVS: 15/01/2019*

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het CGVS op 3 mei 2019, van 14u07 tot 16u55, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester Ruben MASSOELS, was bij dit onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten. U bent een lid van de minderheidsclan Tunni. U bent geboren in de hoofdstad Mogadishu.

In 2007 verhuisde u met uw vader, moeder, broer en zussen naar Sablale in Lower Shabelle, omdat uw vader daar familie had. In 2013 overleed uw vader, die tevens de kostwinner van uw gezin was. Na het overlijden van uw vader keerde uw broer terug naar Mogadishu om er te gaan werken en zo in het levensonderhoud van jullie gezin te voorzien. In 2015 keerde u samen met uw moeder en uw zussen eveneens naar Mogadishu terug.

Uw oom is aangesloten bij Al Shabaab en wilde dat u dat ook zou doen, maar uw moeder was hierop tegen.

In april of mei 2018 werd u door twee leerlingen van uw school achter uw huis bedreigd met een pistool. Ze zeiden dat u met school moest stoppen dat u zich met de islam moest gaan bezig houden.

Hierna besliste uw moeder dat u het land moest verlaten en regelde zij uw vertrek.

Op 20 oktober 2018 vertrok u uit Somalië. Op 24 oktober 2018 kwam u in België aan, waar u op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U stelt dat u niet naar Somalië terug kan omdat u vreest door uw oom te worden meegenomen of door Al-Shabaab te worden gedood. Bovendien stelt u dat u door de leerlingen van uw school werd gemeden en uitgescholden wegens uw etnische afkomst. Daarnaast verwijst u naar uw medische problemen (maagzweren). Tevens stelt u dat u het algemene geweld en de onveiligheid in Somalië vreest.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die door de dienst Voogdij werd genomen op datum van 16 november 2018 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er problemen had wegens uw etnische afkomst en omdat u er door aanhangers van Al-Shabaab, onder wie uw oom, werd geronseld.

Bovendien zou u in uw omgeving worden gepercipieerd als lid van Al-Shabaab en zou u daardoor ook problemen hebben gekend. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen die u wegens uw etnische afkomst zou hebben gehad, wordt ten eerste opgemerkt dat u hierover niets hebt verteld toen u bij de DVZ gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst op te lijsten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, dd. 07.01.2019, punt 5). U hebt deze problemen evenmin vermeld toen u hierna werd gevraagd of u, naast de door u reeds aangehaalde problemen, nog problemen had met uw autoriteiten of medeburgers (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, dd. 07.01.2019, punt 5). Indien u uw land van herkomst werkelijk verlaten hebt omdat u er als lid van de Tunni clan werd vervolgd, kan er redelijkerwijze worden opgemerkt dat u dit reeds bij de DVZ zou hebben aangegeven.

Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze problemen, zoals u ze geschetst hebt voor het CGVS, voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. U verklaart immers dat u door jongens werd uitgescholden wegens uw etnische achtergrond (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 03.05.2019 (CGVS), p. 11) en dat u in de school geen vrienden had en alleen aan tafel moest gaan zitten omdat niemand naar u toe wou komen door uw etnische achtergrond en omdat ze er niet tegen konden dat u zo slim was (zie CGVS, p. 14). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Naast uw problemen omwille van uw clan, zou u in Somalië problemen hebben gehad met leden van Al-Shabaab die u voor hun strijd wilden rekruteren. Voor het CGVS verklaarde u dat uw oom, die bij Al-Shabaab is aangesloten en die wilde dat u dat ook zou doen, uw grootste probleem was in Somalië (zie CGVS, p. 8, 11 en 12). Het is dan ook vreemd dat u, toen u gevraagd werd om te vertellen over de problemen die u had met uw oom, stelde dat u zelf niet echt grote problemen met hem had (zie CGVS, p. 12). U verklaarde dat u pas achteraf besepte dat het met Al-Shabaab te maken had (ibid.). Toen u hierop gevraagd werd wat uw oom met Al Shabaab te maken heeft, stelde u daar niet zoveel informatie over te hebben (ibid.). Nogmaals gevraagd of u iets weet te vertellen over wat uw oom met Al-Shabaab te maken heeft, antwoordde u afwijkend dat u niet weet waarom hij kwam maar dat hij voor bepaalde redenen kwam en dat mensen uit uw omgeving problemen maakten als hij bij jullie kwam (ibid.). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, zelfs al bent u nog jong, beter op de hoogte bent van de band die uw oom met Al-Shabaab heeft, zeker aangezien u zelf aangeeft dat hij de voornaamste reden vormde waarom u uit Somalië bent vertrokken. Bijgevolg kan aan de problemen die u met uw oom zou gehad hebben in Somalië, geen geloof worden hecht.

Wat betreft uw verklaringen dat u problemen kreeg in uw omgeving omdat uw oom, die bij Al-Shabaab zou zijn aangesloten, aan jullie huis bezoek bracht en men in uw buurt vermoedde dat u ook bij Al-Shabaab was aangesloten, dient opnieuw de opmerking te worden gemaakt dat u deze problemen niet hebt aangehaald toen u bij de DVZ werd gevraagd naar de redenen voor uw vertrek (zie CGVS, p. 12 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019, punt 3.5). Indien u hierom werkelijk fysiek werd aangevallen, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit zou melden bij de DVZ. Bovendien maakte u, zoals hierboven reeds gesteld, niet aannemelijk dat uw oom bij Al-Shabaab is aangesloten. Bijgevolg kan er ook aan uw verklaringen in dit verband geen geloof worden gehecht.

Daarnaast heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u, zoals u voor de DVZ verklaarde, door Al-Shabaableden werd bedreigd en gebrainwasht in hun poging om u ervan te overtuigen om hen te vervoegen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019, punt 3.5). Toen u tijdens het gehoor voor het CGVS werd gevraagd naar de redenen waarom u uw land van herkomst hebt verlaten, verwees u in eerste instantie enkel naar de problemen door uw clan, de problemen met uw oom, uw gezondheidssituatie en de algemene situatie in Somalië (zie CGVS, p. 11). U voegde hier nog aan toe dat uw moeder door Al-Shabaab werd opgedragen om zakat te betalen, maar u vermeldde verder niets over bedreigingen aan uw adres of pogingen om u te brainwashen (zie CGVS, p. 12).

Toen u vervolgens gevraagd werd of u verder nog iets wou vertellen, maakte u evenmin melding van dergelijke incidenten (ibid.).

Pas toen u naar het einde van het interview werd gevraagd naar de problemen die u op school had, verklaarde u dat u op een dag, toen u aan het spelen was achter uw woning, door twee jongeren van uw school werd meegenomen en bedreigd (zie CGVS, p. 13). Ze bedreigden u met een pistool en zeiden dat u moest stoppen met school en dat u beter voor de islam zou gaan (ibid.). Het is echter vreemd dat u tijdens uw interview voor de DVZ nergens melding maakt van dit concrete incident (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien u, zoals u voor het CGVS verklaarde, werkelijk met een pistool tegen uw voorhoofd werd bedreigd, u dit concrete incident ook tijdens uw interview bij de DVZ zou hebben vermeld (zie CGVS, p. 13).

Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat u tussen dit incident met het pistool dat zich afspeelde in de derde of de vierde maand van 2018 en uw vertrek uit Somalië in oktober van dat jaar, niet meer met deze mensen in de problemen bent gekomen, ook al kwam u hen toevallig wel eens tegen (zie CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien deze mensen u werkelijk wilden brainwasheden zodat u Al-Shabaab zou vervoegen, zij hun pogingen om u hieromtrent te benaderen zouden herhalen. Voor het overige haalt u ook geen incidenten aan waarbij u door iemand van Al-Shabaab zou zijn benaderd, laat staan bedreigd en gebrainwasht. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u uit Somalië bent vertrokken omdat u door leden van Al-Shabaab werd bedreigd en gebrainwasht in een poging om u ervan te overtuigen om hen te vervoegen.

In verband met uw medische problemen, die u overigens met geen enkel document staaft, dient dan weer te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 (beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>), in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 25 maart 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus.

UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 25 maart 2019) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. In de onderzochte periode wordt Mogadishu opnieuw getroffen door regelmatige terreuraanslagen (meestal met geïmproviseerde explosieven), in het bijzonder op hotels en instellingen populair bij overheidsfunctionarissen, door doelgerichte aanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale organisaties en door mortieraanvallen. Al Shabaab blijft in 2018 de hoofdverantwoordelijke voor het geweld in de hoofdstad waarbij er soms burgerdoden vallen. Verschillende bronnen beschrijven het door al Shabaab gepleegde geweld echter nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. Al Shabaab is echter niet de enige terreurgroep actief in Mogadishu, enkele gewelddadige incidenten worden door ISS (Islamitische Staat in Irak en de Levant in Somalië) opgeëist. Het betreft hier voornamelijk gerichte moorden met vuurwapens op personen die voor de federale overheid werken, inclusief leden van de inlichtingendienst NISA. Al Shabaab legt zich echter toe op het elimineren van de invloed en aanwezigheid van ISS in de hoofdstad. Hierdoor pleegt al Shabaab minder aanslagen op doelwitten die banden hebben met de regering en haar bondgenoten. De aanwezigheid van ISS in Mogadishu zou door deze specifieke actie van al Shabaab gedecimeerd zijn. Naast gewelddaden opgeëist door of toegeschreven aan al Shabaab en ISS zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor geweld in de hoofdstad. Zo is er ook sprake van incidenten die het gevolg zijn van politiek gemotiveerde clanconflicten, criminaliteit en conflicten over grondbezit waarbij burgerdoden kunnen vallen. Burgers zijn soms het slachtoffer van kruisvuur en dit zowel door AMISOM en het Somalische leger als clanmilities en onbekende gewapende militias. In vergelijking met de eerste helft van 2018 is het aantal gewelddadige incidenten waar burgers slachtoffer van werden (de categorie violence against civilians) net als het aantal burgerslachtoffers bij deze incidenten in de tweede helft van 2018 bijna gelijk gebleven.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar

Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die geweld en natuurrampen ontvluchten, en waardoor Mogadishu sinds 2018 de dichtstbevolkte stad in Afrika is. De ontheemden in Mogadishu bevinden zich in een kwetsbare situatie. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. De economie groeit er en er wordt steeds meer geïnvesteerd vanuit de diaspora. Mogadishu wordt beschouwd als een van de snelst groeiende verstedelijkte gebieden in de wereld, wat voornamelijk wordt toegeschreven aan de verbetering van de veiligheid, aan het economisch potentieel en ook wel aan de ontheemding. Er is in Mogadishu sprake van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en een jaarlijkse boekenbeurs die voor de vierde keer op rij wordt georganiseerd. Begin augustus 2018 opent de eerste zuivelfabriek in Mogadishu. Midden oktober 2018 start de eerste ICT-beurs in de hoofdstad met meer dan 60 exposanten en in november 2018 organiseert Mogadishu het eerste National Economic Policy Forum. In december 2018 heropent de VS haar diplomatieke missie in Somalië na 28 jaar, met een ambassade in Mogadishu. Voorts is er een verbetering van sociale basisdiensten, zoals gezondheidszorg en onderwijs. Zo leggen in 2018 leerlingen uit meer dan 300 secundaire scholen doorheen de stad hun eindexamens af in 63 examencentra en worden er stappen ondernomen voor de verbetering van het onderwijssysteem, zoals een nieuw nationaal curriculum waarbij er pilootprogramma's worden gelanceerd in verschillende scholen in Mogadishu. In november 2018 lanceert men een project om het technische en beroepsgerichte onderwijs en opleidingen te rehabiliteren in Mogadishu.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van al het bovenstaande wordt besloten dat noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet aan u kan worden toekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In de *"uiteenzetting van de feiten en procedurele voorgaanden"* voert verzoeker vooreerst aan dat het feitenrelaas zoals uiteengezet in de bestreden beslissing foutief stelt dat verzoeker in april of mei 2018 door twee oud-leerlingen achter zijn huis werd bedreigd met een pistool. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dit in maart of april 2018 gebeurde en dat hij werd meegenomen *"naar een plek waar hij nooit was"*.

Verzoeker benadrukt hier dat hij niet naar Somalië kan terugkeren omdat (i) hij vreest door zijn oom, die lid is van Al-Shabaab, te worden meegenomen, (ii) hij discriminatie onderging op school omwille van zijn behoren tot een minderheidsclan, (iii) hij medische problemen heeft en (iv) hij het algemene geweld en de onveiligheid in zijn verblijfplaats vreest.

Met betrekking tot punt (iv), citeert hij uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en benadrukt dat Mogadishu een gevaarlijke regio is. Hij citeert uit objectieve informatie van NRC/IDMC van november 2018. De overheid is bovendien niet in staat om afdoende bescherming en controle te bieden, hetgeen voornamelijk relevant is voor de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt tevens dat hij in België wil integreren en dat hij iedere kans hiertoe benut. Hij wijst dienaangaande op zijn goede tussentijdse resultaten bij de Nederlandse les, het feit dat hij herhaaldelijk om bijkomende opleidingen vroeg en dat hij, toen dit niet mogelijk bleek, één maand interim werk deed als seizoenarbeider (verzoekschrift, stukken 8 en 9).

Verder wijst verzoeker er, wat *"procedurele voorgaanden"* betreft, op dat hij geen beroep indiende bij de Raad van State inzake de beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, doch dat bij de Dienst Voogdij om een heropening van zijn dossier werd gevraagd (verzoekschrift, stuk 10), op basis van een juridische argumentatie. Verzoeker heeft geen antwoord ontvangen van de Dienst Voogdij.

Verzoeker licht hierbij toe als volgt:

"Verzoeker begrijpt dat het argument in de huidige procedure geen plaats kent, maar blijft het schrijnend vinden dat de Voogdijwet en het bijhorend KB in wezen het belang van het kind tegengaan door de leeftijd te bepalen op basis van een fysieke (3-traps botscan) test, waar wettelijk en volgens experts net een psychologische test nodig is om de leeftijd te bepalen. De raadsman van verzoeker begreep echter dat actie op basis van artikelen 105 of 108 Gw. in de praktijk geen zin zouden hebben, omwille van het "goed van het systeem" (algemeen belang). Er is namelijk wel degelijk een systeem nodig om leeftijd te bepalen, en de Raad van State zou alleen het hele systeem onderuit kunnen halen, met alle tussentijdse gevolgen van dien (actie wetgever, in politieke situatie).

Verzoeker mag hier echter niet het nadeel van ondervinden, in het belang van het kind. Er werd twijfel geuit over zijn leeftijd: en het is erger een kind zijn recht te ontfangen dan een eventuele "volwassene" een betere rechtspositie te verschaffen.

Een andere, nog belangrijkere overweging van de raadsman van verzoeker om niet naar de Raad van State te stappen, was omwille van de juridische fictie van gebrek aan belang eens men 18 is (geen wettelijk recht op een voogd meer)."

Verzoeker meent dat dit echter niet betekent dat hij geen bijzondere procedurele noden heeft, zoals de bestreden beslissing stelt. Hij benadrukt dat zijn advocaat voor het persoonlijk onderhoud per mail heeft aangegeven dat verzoeker het *"voordeel van de twijfel"* diende te krijgen naar *"bejegening in functie van zijn gestelde leeftijd."* Bovendien is verzoeker hoe dan ook van jonge leeftijd en heeft hij enkele traumatische gebeurtenissen meegemaakt. Hij acht dat hiermee onvoldoende rekening werd gehouden naar bijzondere procedurele noden toe. Verzoeker licht hierbij toe dat:

"Zo zou men een kind ook kunnen laten tekenen wanneer hij twee locaties ten opzichte van elkaar moeilijk uitgelegd krijgt. Daarom vroeg de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor om verzoeker met een blad en pen de relevante locaties opnieuw uit te leggen, ten opzichte van elkaar.

Het was de raadsman van verzoeker immers uit de context en de vergelijking die verzoeker maakte met de gangen en blokken in het opvangcentrum, duidelijk dat verzoeker de protection officer probeerde duidelijk te maken dat er geen echte straatnamen waren op enkele genoemde locaties. Zo kwam onder meer Hotel Damey ter sprake, als een soort ijkpunt.

Verzoeker kan heel goed uitleggen waar in Somalië hij woonde of was. Hij raakte echter in de war toen hij de vraag kreeg dit met straatnamen en dergelijke uit te leggen.

Verzoeker kon, wanneer behandeld als een minderjarige in die zin dat de vragen anders verwoord werden en hij zelf mocht uitleggen en tekenen hoe en wat, aanzienlijk betere uitleg verschaffen. Helaas werd deze aanpak slechts op suggestie van de raadsman van verzoeker, tegen het einde van het gehoor even gebruikt."

Verzoeker benadrukt verder dat hij onder stress stond tijdens het persoonlijk onderhoud en verwijst hierbij naar enkele passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij licht hierbij toe dat: *"Hij komt namelijk uit een zeer wantrouwige omgeving, waar men niet weet wie wel of niet Al-Shabaab lid is. Af en toe kwam hijzelf in netelige situaties terecht omdat men hem als zodanig percipieerde. Verder had verzoeker het gevoel dat ze nu aan dat deel van de vragen al voorbij moesten zijn; dat hij duidelijk uit Somalië komt. Hij voelde niet de sfeer van vertrouwen waarin hij zijn verhaal kwijt kon. De raadsman van verzoekende partij probeerde dit op voorhand wel goed te duiden, maar het gevoel van verzoeker is menselijk begrijpelijk. Gezien zijn leeftijd (betwist: minderjarig) is het niet vreemd dat verzoeker niet weet hoe hij dit alles moet plaatsen.*

De stress was al van bij het begin aanwezig. Niet uit angst om zijn verhaal te vertellen, maar de verzoeker snapt niet waarom de formaliteiten nodig zijn. Verzoeker is een zeer slimme jongeman, maar kon geen vertrouwen vinden in de procedure omwille van de gelijkenis met de procedure vragenlijst CGVS bij DVZ (dd. 7 januari 2019) en andere eerdere negatieve ervaringen bij DVZ.

Het gebrek aan vertrouwen is niet verwonderlijk, aangezien bij het invullen van het formulier vragenlijst alles snel-snel moest gaan. Ook werden eerder (verslag 26 oktober, zie stuk 13 – waarna verzoeker in het kader van leeftijdsbetwisting in december 2018 nogmaals moest verschijnen, bij de DVZ) reeds enige belangrijke fouten heeft gemaakt, zoals "3 broers en 1 zus", terwijl verzoeker duidelijk aangaf dat hij "1 broer en 3 zussen" heeft.

Verder werd duidelijk twijfel omtrent zijn leeftijd geuit. Toch werd hij later als meerderjarig bevonden. Dit alles speelt mee in het gevoel dat verzoeker bij de procedure heeft, en de daaruitvolgende houding die hij af en toe aan de dag legt.

Om die redenen was het moeilijk voor verzoeker om op alle vragen te antwoorden tijdens het gehoor bij het CGVS op 3 mei 2019."

In zijn *"uiteenzetting van de middelen"* vraagt verzoeker eerst om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing op basis van een verkeerde beoordeling van zijn situatie door de commissaris-generaal, vanuit de bepalingen van *"artikel 48 e.v., en specifiek artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet."* Dit geleet op *"de reden van het beroep"*, dat volgens verzoeker grotendeels gelegen is in de *"gebrekkige motivering van de motivering van de vermeende ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas."*

Verzoeker voert vooreerst aan dat *"Het CGVS heeft het geloofwaardigheidsonderzoek in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet (wet van 15 december 1980) en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet afdoende gevoerd, door niet de voorwaarden na te gaan & niet met alle wettelijk relevante elementen rekening te houden."*

Hij wijst erop dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het voornaamste weigeringsmotief, dat kadert binnen het geloofwaardigheidsonderzoek, vindt in vermeende verschillen tussen zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij maakt hierbij een opsomming van de verschillende weigeringsmotieven, waarvan er drie in wezen betrekking hebben op verzoekers problemen met Al-Shabaab, en de andere op het incident waarbij verzoeker bedreigd werd met een pistool en zijn etnische achtergrond.

Wat het incident betreft waarbij verzoeker bedreigd werd met een pistool, voert verzoeker aan dat: *"Verzoeker vat dit stoïcijns op. Daarom kan niet "redelijkerwijze worden verondersteld dat" indien hij met een pistool werd bedreigd, hij dit ook tijdens zijn interview bij de DVZ zou hebben vermeld. Dat twee jongeren, oud-studenten van zijn school, hem meenamen en bedreigden met een pistool, en zeiden had verzoeker moest stoppen met school en beter voor de islam zou aan, is gebeurd. Maar het is niet zijn vluchtmotief. Verzoeker heeft dat ook nooit beweerd. Hij antwoordde louter op de vraag of hij nog meer problemen was tegengekomen in Somalië."*

Hij meent verder dat *"Ook verzoekers etnische achtergrond (clan) kwam tijdens het gehoor bij het CGVS op dezelfde wijze aan bod. Verzoeker werd gevraagd tot welke clan hij behoorde, en erna of hij problemen had ondervonden in Somalië. Dan is het logisch te beginnen met de problemen in verband met de clan, ook al is dit niet verzoekers voornaamste vluchtmotief."*

Er werd verzoeker niet gevraagd wat zijn voornaamste vluchtmotief is. Dat vluchtmotief heeft te maken met de problemen met zijn oom, die Al-Shabaab lid is."

Wat de weigeringsmotieven aangaande zijn problemen met Al-Shabaab betreft, meent verzoeker dat deze *"de toets van het geloofwaardigheidsonderzoek"* niet doorstaan, minstens dat hem *"het voordeel van de twijfel"* dient te worden toegekend.

Verzoeker geeft vooreerst een theoretische toelichting over artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Hij citeert tevens uit rechtspraak van het EHRM en het Europese Hof van Justitie en verwijst naar informatie van CREDO, UNHCR, BCHV en EASO met betrekking tot *"geloofwaardigheid in het algemeen"*.

Hij meent dat op basis van deze informatie, toegespitst op zijn zaak, er een aannemelijke verklaring moet zijn waarom hij van bepaalde specifieke elementen nog geen melding maakte bij aanvang van de procedure. Eens hieraan voldaan, dient hij als geloofwaardig te worden geacht, aldus verzoeker. Verder meent hij dat *in casu* de vastgestelde inconsistenties het geloofwaardigheidsonderzoek niet negatief beïnvloeden.

Wat de *"toepassing in casu"* betreft, licht verzoeker vooreerst toe dat: *"Het mag duidelijk zijn dat naar vluchtelingenstatus of de status van subsidiair beschermde, het gevaar vanuit de oom als Al-Shabaab lid de voornaamste bezorgdheid is. De bestreden beslissing houdt hier niet afdoende rekening mee, vanuit een verkeerde lezing van de stukken van het dossier. De problemen met de oom van verzoeker en de problemen met betrekking tot Al-Shabaab zijn één en zodoende is hier geen tegenstrijdigheid te vinden die tot ongelooftwaardigheid moet leiden."*

Verzoeker voert vooreerst aan dat zijn verhaal weldegelijk consistent is. Ten tweede acht hij de CGVS-vragenlijst een *"overhaaste impressie waar slechts in die mate rekening mee kan worden gehouden in een vergelijking die de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel trekt."* Ten derde meent verzoeker dat het *"niet zo vreemd"* is dat hij bij aanvang van de procedure niet durfde te vermelden dat zijn oom lid is van Al-Shabaab, uit de *"begrijpelijke"* vrees dat dit een slechte indruk geeft. Nochtans betreft dit zijn voornaamste vluchtreden, die tijdens het persoonlijk onderhoud afdoende aan bod kwam, na het aandringen van zijn advocaat op het neutrale karakter van het Commissariaat-generaal en de Raad, aldus verzoeker.

Hij voert aan dat *"Het is heel jammer om als jongeman van een familielid te moeten vluchten, uit angst voor een dergelijke organisatie gerekruteerd te worden. Verzoeker is echter inderdaad gevlucht en heeft nooit deel uitgemaakt van of deel willen uitmaken van Al-Shabaab."*

Verzoeker heeft nooit beweerd dat zijn oom hem reeds bedreigd heeft of dergelijke. Wel begreep zijn moeder dat de oom van verzoeker hem, gelet op zijn leeftijd, spoedig zou komen rekruteren. Dit wilde zij vermijden, zodat zij een smokkelaar betaalde die verzoeker uiteindelijk tot in België bracht."

Verzoeker benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing kort is en dat er geen twijfel uit af te leiden valt dat hij afkomstig is uit Somalië. Hij benadrukt dat hij, ondanks zijn jonge leeftijd en het feit dat hij naar locaties en data werd gevraagd van toen hij jong was, telkens naar verwachting bevredigende antwoorden gaf. Hij meent bovendien dat een gebrek aan kennis over zijn land hem niet zou mogen worden tegengeworpen, aangezien hij slechts op enkele plaatsen woonde en er louter school liep. Er kan van hem niet worden verwacht dat hij *"de gehele geografische en politieke situatie van Somalië"* kent.

Verzoeker licht hierbij nog toe dat hij *"tijdens het gehoor bij het CGVS ook in de war [raakte] wat de relevantie (sic) van de vragen omtrent algehele waterschaarste betrof. Hijzelf wilde graag focussen op zijn eigen situatie. Verzoeker heeft een ingebakken wantrouwen ten opzichte van de ondervragers, en hij antwoordde enkel op die vragen waar hij comfortabel een uitgebreid antwoord op kon geven. Het is niet zo dat verzoeker soms geen antwoord kon of wou geven. Het verleden is het verleden voor hem (oprakelen van ellende helpt niet), én hij zat met de idee-fix dat het doel van het gehoor, hem "vastvragen" was. Verzoeker beschouwde het gehoor zo als het ware als een examen, en wou geen risico nemen. Tijdens de pauze sprak de raadsman van verzoeker hem hier over aan. Na de pauze kwamen de antwoorden al een stuk vlotter. Het gehoor blijft een momentopname, en in dit geval: een momentopname onder stress."*

Vele vragen waren erg vaag en incoherent, en stroomden al snel naar onderdelen van het leven die verzoeker zelf niet relevant achtte. Hetgeen zijn wantrouwen vergrootte."

Verzoeker benadrukt verder dat, naar de beoordeling van de voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, het relevant is dat verzoeker "cumulatief:

- een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven. Verzoeker wou graag zijn verhaal doen, en beantwoordde de relevante vragen naar vluchtmotief tijdens het gehoor bij het CGVS;

- Een bevredigende verklaring geeft waarom geschreven stukken ontbreken. Verzoeker is namelijk op pad gezet, meegegeven met een smokkelaar door zijn moeder. Zijn identiteitsbewijs had hij niet mee. Er kan echter geen twijfel bestaan dat hij is wie hij zegt te zijn. Er wordt in dat verband ook geen twijfel geuit. Verzoeker kan nu niet weerkeren naar Somalië om even zulk bewijs te halen (onveilig). Verzoeker heeft zijn moeder gecontacteerd, maar voor hem is er geen identiteitsbewijs stelt ze.

- Samenhangende verklaringen geeft die aannemelijk kunnen worden bevonden en die niet in strijd is met algemene en specifieke gekende informatie.

Wat dit punt betreft, is het relevant dat de Kwalificatierichtlijn de in dit middel besproken paragrafen omdraait. De andere paragraaf komt in de EU-richtlijn als eerste aan bod. Verzoeker verwijst naar de bespreking verder, wat de samenhang van zijn verklaringen betreft.

- Zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend. Hij kwam aan met het vliegtuig in België, en verblijf nog een dag bij de smokkelaar alvorens die hem wou meenemen en uitleggen waar de DVZ was.

- Een algemene geloofwaardigheid tentoonspreidt. Zie de verdere bespreking."

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing niet ingaat op al deze voorwaarden, en meent dat de motivering om deze reden alleen al "gebrekig" is.

Verzoeker stelt verder dat de commissaris-generaal de geloofwaardigheid en samenhang van het relaas dient te beoordelen aan de hand van de elementen opgesomd in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, a) tot e). Hij acht de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig omdat deze voormelde elementen niet vermeldt, hoewel dit volgens hem wettelijk vereist is. Verzoeker gaat hierop in als volgt:

"a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast"

Dit wordt in de bestreden beslissing betrokken, zij het met onjuiste conclusie. Verzoeker komt hier in zijn volgend middel op terug (naar subsidiaire beschermingsstatus).

"b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden"

De vraag naar vervolging en schade had explicieter gesteld kunnen worden; of beter; het onderscheid met "problemen ervaren" en het werkelijk vluchtmotief had in de bevraging scherper gesteld moeten worden.

"c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen"

Verzoeker verwijst naar het feitenrelaas. Vooral m.b.t. zijn leeftijd acht hij niet de passende steun cfr. artikel 48/9, §4 van de Vreemdelingenwet gekregen te hebben, waarom hij nochtans verzocht had bij schrijven van zijn raadsman (zie randnummer 10).

Onterecht wordt gesteld dat de verklaringen van verzoeker bij de vragenlijst DVZ dd. 7 januari 2019 & de verklaringen tijdens het gehoor bij het CG VS dd. 3 mei 2019, strijdig zijn (lees: de 3 hoger ontlede weigeringsmotieven).

"d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren"

De vraag is niet gesteld, hoewel formeel noodzakelijk. Hoewel naar weten van de raadsman van verzoeker, er geen zulke activiteiten zijn, is dit frapant.

"e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren."

Dit is in orde; de vraag werd (impliciet) gesteld."

Verzoeker meent verder dat “de wettelijk vereiste toets van individuele situatie, algemene geloofwaardigheid en samenhang, die samenhangen” dient te worden aangevuld met de bevindingen uit de door hem geciteerde arresten en objectieve informatie met betrekking tot de beoordeling van de geloofwaardigheid. Hij licht dit toe als volgt:

“Met verwijzing naar punt 2.1.1 van huidig verzoekschrift, ziet verzoeker volgende belangrijke gelijkenissen met de genoemde arresten, die tot een vergelijkbare conclusie nopen ;

Er is een verschil in aard tussen de 2 gehorend. Het eerste “gehoor”, in casu de vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 7 januari 2019, biedt slechts een samengevat overzicht. Dit feit alleen al, kan tegenstrijdigheden verklaren. Het systeem kan inherent tegenstrijdigheden veroorzaken.

Het uitzicht van het formulier vragenlijst alleen al toont aan dat het op een snel prima facie onderzoek blijft.

Verzoeker bewaart overheen de 2 gehoren de essentie van zijn verhaal. De ongewijzigde kern is, dat verzoeker angst heeft om door zijn oom voor Al-Shabaab gerekruteerd te worden.

M.b.t. het detecteren van de kern van het verhaal, moet door de instanties grote zorg aan de dag gelegd worden, voorzichtigheid is geboden. Dit omdat verzoeker inderdaad eerst niet wou zeggen dat hij angst had om door Al-Shabaab gerekruteerd te worden, net uit angst voor de mogelijke -onterechte-gevolgtrekkingen die men - ook in België – zou kunnen maken.

De persoonlijke of algemene omstandigheden van verzoeker, met inbegrip van zijn kwetsbaarheid gelet op zijn jonge leeftijd, zijn relevant in het op individuele basis beoordelen van het verzoek. Hieruit volgt dat het aan verzoeker niet verweten zou kunnen worden als hij zijn vluchtmotief niet bij de eerst geboden gelegenheid had onthuld (dit met link naar de in het arrest genoemde EU-richtlijnen).

Verzoeker onthulde dit vluchtmotief echter - a fortiori - wél. Dit komt in de bespreking van de werken inzake geloofwaardigheid hierna (meer bepaald: volgend randnummer) terug.

Om tot een oordeel over de geloofwaardigheid van verzoeker te komen, heeft verzoeker in het Theoretisch kader (punt 2.1.1) de algemene bevinding uit een aantal werken geschetst. Deze is driedig, als volgt :

1. Het verhaal van verzoeker moet voldoende coherent zijn

Als puntje bij paaltje komt, wordt verzoeker afgerekend op basis van volgende uiterst summiere omschrijving in de vragenlijst CGVS bij de DVZ dd. 7 januari 2019 :

[citaat CGVS-vragenlijst, stuk 18]

Uit het gehele uitzicht van dit antwoord blijkt dat het niet is nagelezen, en snel-snel werd uitgetypt. Het is voor de duidelijkheid niet verzoeker zelf die noteert, zodat hij afhankelijk is van de notulent.

In het licht van de gehele bovenstaande uiteenzetting, is het verhaal van verzoeker steeds coherent en consistent gebleven. Dat de notulent een eigen samenvatting geeft, kan en mag verzoeker niet tegengeworpen worden. Het mag vooral steeds duidelijk zijn dat zijn oom Al Shabaab lid is, en hem wou rekruteren. Op heden vreest verzoeker de represailles van het niet gehoor hebben gegeven hieraan, zo hij moest terugkeren naar Somalië.

2. Het relaas moet over het algemeen als geloofwaardig te beschouwen zijn

Verzoeker verwijst hier terug naar de bespreking van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Het schoentje knelt op dezelfde plaats als wat punt 1 bevinding geloofwaardigheid betreft.

3. Er moet een aannemelijke verklaring zijn waarom van een eventueel specifiek element nog geen melding werd gemaakt bij de DVZ

Van de problemen met zijn oom, die overlappen met de problemen met Al Shabaab, maakte verzoeker in beide “gehoren” melding. Dat Al Shabaab hem brainwashte en bedreigde komt enkel zo letterlijk terug in de vragenlijst van 7 januari 2019. Met grote waarschijnlijkheid ligt dit aan de notulent. Het stuk dat verzoeker beter moest stoppen met school en dat het bij hen beter was, komt duidelijk maar elders terug in het gehoor bij het CGVS; nl. bij het incident met het pistool.

Door de snelheid waarmee de vragenlijst werd afgewerkt, hebben ofwel verzoeker ofwel de notulent zich niet duidelijk uitgedrukt. Dit komt door het systeem, waarin het eerste “gehoor” slechts een schim van een gesprek is. Op deze enkele basis verzoeker de vluchtelingenstatus of status van subsidiair beschermde weigeren, is ongehoord en strijdig met Europese rechtspraak.

De algehele conclusie van het eerste onderdeel is dat verzoeker en zijn relaas geloofwaardig zijn.

Verder wordt nergens opgeworpen dat de problemen van rekrutering door de oom voor Al Shabaab niet voldoende ernstig zijn om de vluchtelingenstatus of status van subsidiair beschermde te verkrijgen. De brainwash zou daar inderdaad niet voor nodig zijn. Wél wordt de notitie van “brainwash” e.a. onterecht aangegrepen om tot ongeloofwaardigheid van dit vluchtmotief te oordelen.”

Verzoeker voert verder aan dat: “Het CGVS heeft niet voldaan aan haar verplichting van onderzoek en samenwerking in de zin van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet (Wet van 15 december 1980)”.

Verzoeker licht hierbij toe dat:

"Het gehoor van verzoeker vond niet plaats in goede omstandigheden aangezien verzoeker niet voldoende op zijn gemak werd gesteld en niet met gepaste steun (cfr. art. 48/9, §4 van de Vreemdelingenwet) werd bejegend om hem te helpen in het snel en duidelijk verwoorden van de noodzakelijke elementen in zijn verzoek (m.n. het vluchtmotief).

Het ging op 3 mei 2019 om een gestuurd gesprek, met in het begin op verwarrende wijze grote focus op overlast door gebrek aan water en op het einde ineens de stelling dat de schoolfeiten niet eerder zouden zijn aangehaald (dit terwijl de protection officer net zelf het gesprek stuurde en onderwerp per onderwerp bepaalde).

De gestelde vragen waren incoherent en verwarrend en het CGVS heeft geen rekening gehouden met de mentale toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft aanzienlijke trauma's opgelopen en het is logisch dat hij zich niet alles in evenveel detail kan en wil herinneren.

Het CGVS had meer steun moeten bieden bij het construeren en structureren van (relevante delen van) het relaas.

Hierdoor heeft verzoeker een relaas gebracht dat er op het eerste zicht (!) niet uitziet alsof het al de nuttige elementen bevat om het verzoek te steunen. Pas bij nadere inspectie, in het huidige verzoekschrift geaccentueerd, komen deze naar boven.

Het CGVS moet zodus de elementen van het dossier heroverwegen en oordelen of de omstandigheden van artikelen 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn."

Verzoeker voert verder aan dat hij dient te worden erkend als vluchteling en verwijst hierbij naar artikelen 48/3 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt hierbij dat:

"Het argument is tweeledig :

Verzoeker moet de vluchtelingenstatus krijgen vanuit de ratio legis van dit artikel : de oom van verzoeker is Al Shabaab lid en wil hem rekruteren. Dit is het hoofdargument.

Verzoeker maakt ook deel uit van de Tunni clan, een "mindere" clan, en wordt sociaal onderdrukt (systematische beledigingen)

De voorwaarden van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zijn zo voldaan.

Minstens moet aanvullend onderzoek verricht worden naar de link tussen verzoeker en zijn oom, en naar de persoon van de oom van verzoeker. Ook het clan-gegeven moet verder uitgespit worden.

Dit gaan om essentiële en cruciale elementen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van jhr. A.F."

Verzoeker meent verder dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en verwijst hierbij naar artikel 48/4 en artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt hierbij dat:

"Verzoeker loopt bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade, namelijk onmenselijke behandeling of bestraffing voor het vluchten naar het Westen in plaats van deel te willen uitmaken van Al Shabaab; en eventueel -mits hij in leven wordt gelaten- onmenselijke behandeling door in een rol als lid van Al Shabaab (militant / militair) gedwongen te worden.

Verzoeker loopt evengoed gevaar door de algemene situatie in Somalië, in de zin van §2, c) van hogervermeld artikel. Er wordt op gewezen dat er voldoende signalen waren dat de van verzoeker hem wou rekruteren voer Al Shabaab, zodat ook naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen. Verzoeker verwijst naar randnummer 06 van huidig verzoekschrift, en voegt toe dat de bestreden beslissing over de algemene situatie in Somalië dubieus geformuleerd is en zelf een contra-indicatie voor terugkeer bevat.

Op pg. 4 van de bestreden beslissing, bovenaan, staat bijvoorbeeld: "(...) Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden."

En verzoeker is niet eens een "gewone" burger: zijn oom wou hem rekruteren, en hij staat nu wellicht gesignaleerd als een soort overloper. Het CGVS "erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is", maar neemt niet de voor verzoekers zaak logische conclusie om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Interne vlucht was onmogelijk en zou ook niet baten.

Verzoeker zou zijn familie en land nooit verlaten hebben zonder gegronde reden om te geloven dat Al Shabaab hem wou rekruteren. Hij vraagt minstens de subsidiaire beschermingsstatus verleend te krijgen."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- de "Verklaring: tussenkomst van advocaat" (stuk 3);
- een verblijfsattest van FEDASIL van 29 september 2019 (stuk 4);
- de notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2019 (stuk 5);
- een e-mail inzake de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 6 juni 2019 (stuk 6);

- de e-mail met de opmerkingen van verzoekers advocaat bij het persoonlijk onderhoud van 9 juni 2019 (stukken 7 en 12);
- certificaten en een rapportfiches van Qrios van 2019 (stuk 8);
- een "arbeidsoverzicht interim" van SD Worx (stuk 9);
- een e-mail van verzoekers advocaat aan de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake het verzoek tot heropening van het dossier van 13 januari 2019 (stuk 10);
- de fiche "Beoordeling bijzondere procedurele noden" van 7 januari 2019 (stuk 11);
- de "Fiche Niet-begeleide minderjarige vreemdeling" van verzoeker van 26 oktober 2018 (stuk 13);
- een uittreksel uit het EASO-rapport "Practical Guide: Evidence assesment" (stuk 14);
- de CGVS-vragenlijst van 7 januari 2019 (stuk 15);
- enveloppes met "poststempel kennisgeving bestreden beslissing per aangetekend schrijven" (stuk 16).

De Raad wijst erop dat de stukken 3, 5-7, 11-12, 13 en 15 zich reeds in het administratief dossier bevinden.

2.1.2. In een aanvullende nota van 2 januari 2020 brengt de commissaris-generaal de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis.

2.1.3. Verzoeker voegt in een aangetekend schrijven van 17 januari 2020 nog informatie over de veiligheidssituatie in Somalië en Mogadishu toe. Deze aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 20 januari 2020, was niet het voorwerp van de debatten ter terechtzitting en deze niet werd neergelegd voor de sluiting van de debatten. In toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, wordt de aanvullende nota uit de debatten geweerd.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een theoretische uiteenzetting (over de beoordeling van de geloofwaardigheid van een asielrelaas) laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Voorafgaand merkt de Raad op dat verzoeker ingaat op het gebrek aan toekenning van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte.

Hij voert aan dat, hoewel twijfel wordt geuit over zijn minderjarige leeftijd, dit niet in zijn nadeel mag worden geïnterpreteerd en dat hem aldus het voordeel van de twijfel dient te worden verleend met betrekking tot het verlenen van steunmaatregelen. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing terecht oordeelt dat verzoeker niet als minderjarige kan worden beschouwd, gelet op de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie waaruit blijkt dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 20,6 jaar was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Het verzoekschrift trekt de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling weliswaar in twijfel, doch de Raad stelt vast dat hij zelf aangeeft dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist middels een beroep bij de Raad van State. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de redenen waarom hij dergelijk beroep niet heeft ingediend, doch de Raad stelt vast dat dit verweer geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat dit de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is tegen een beslissing tot leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift overigens zelf aan dat dit argument in onderhavige procedure "geen plaats kent". De door verzoeker neergelegde mail aan de Dienst Voogdij van de FOD Justitie met betrekking tot de heropening van zijn dossier (verzoekschrift, stuk 10) kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, temeer nu verzoeker zelf aangeeft dat de Dienst Voogdij nooit is ingegaan op deze vraag tot heropening. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij dan ook vast. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hem het voordeel van de twijfel diende te worden toegekend met betrekking tot zijn minderjarigheid en de bijzondere procedurele noden die daaruit voortvloeien.

Waar verzoeker verder meent dat hij hoe dan ook bijzondere procedurele noden heeft, gezien zijn jonge leeftijd en het feit dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, wijst de Raad erop dat hij het bestaan van dergelijke procedurele noden *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen evenwel *in casu* niet het geval is.

De Raad benadrukt in deze dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het aan hem is om op precieze wijze de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen, zodat er in voorkomend geval passende steun kan worden voorzien voor zover de verzoeker hier nood aan heeft en voor zover zijn bijzondere procedurele noden afdoende zijn aangetoond (*Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 55*). De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker bij aanvang van de procedure een vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" heeft ingevuld en hierbij "*Neen*" antwoordde op de vraag of er bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ, stuk 17, p. 2). Verzoeker heeft voor aanvang van het persoonlijk onderhoud evenmin nog elementen bijgebracht aan de commissaris-generaal waaruit kan blijken dat hij bijzondere procedurele noden heeft. Verzoeker meent thans in het verzoekschrift dat hij bijzondere procedurele noden nodig heeft, doch de Raad is van oordeel dat, mede gelet op de vaststelling dat verzoeker als meerderjarige wordt beschouwd, hij niet aantoonde dat hij niet in staat zou zijn geweest om tijdens de procedure te voldoen aan zijn verplichtingen of aanspraak te kunnen maken op zijn rechten. Ook verzoekers verwijzing naar zijn mentale toestand, die hij op geen enkele wijze attesteert of verder toelicht, kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker niet in staat zou geweest zijn om aanspraak te kunnen maken op zijn rechten of te voldoen aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure.

Verzoeker kan bovendien niet worden bijgetreden dat de vraagstelling verwarrend was en de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud niet aangepast waren aan zijn leeftijd of profiel. De Raad is van oordeel dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* eenvoudige, duidelijke vragen stelde die verzoeker kennelijk kon volgen en waarvan hij de inhoud en logica correct begreep. De vragen werden bovendien met zorg voor individualisering aangepast aan verzoekers leefwereld en profiel. Verzoeker en zijn advocaat gaven hierbij op geen enkel ogenblik aan dat hij de gestelde vragen niet begreep of zich niet goed kon uitdrukken over bepaalde elementen en dit kan evenmin worden afgeleid uit verzoekers antwoorden.

Bovendien werd verzoeker er bij aanvang van de procedure duidelijk op gewezen dat eerst ging worden ingegaan op verzoekers personalia, reisweg, documenten en asielmotieven en dat deze volgorde werd aangehouden gedurende het persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd ondervraagd over "*het gebrek aan water*" dient dan ook te worden geplaatst in het kader van het onderzoek naar verzoekers personalia en herkomst in Somalië, zodat het niet als "*verwarrend*" kan worden beschouwd dat hierop werd doorgevraagd. Verzoekers verweer dat de commissaris-generaal meer steun had moeten bieden tijdens het persoonlijk onderhoud om het relaas van verzoeker te construeren, kan evenmin worden aanvaard. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat in het kader van de medewerkingsplicht van verzoeker mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk werd bevraagd naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en hierbij voldoende tijd werd geboden om deze redenen uiteen te zetten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 8), doch dat verzoeker het incident waarbij hij bedreigd werd door oud-leerlingen niet heeft vermeld. Er kan dan ook niet aan de *protection officer* worden verweten dat dit incident pas tegen het einde van het persoonlijk onderhoud aan bod kwam, gezien verzoeker dit niet eerder vermeldde.

Het loutere feit dat op aanraden van zijn advocaat verzoeker de mogelijkheid zou hebben gehad om een bepaald element te verduidelijken aan de hand van een tekening, een verweer in het verzoekschrift dat bovendien geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, is verder niet voldoende om aan te tonen dat de vraagstelling niet was aangepast aan zijn profiel of dat het voor hem onmogelijk zou zijn geweest op een duidelijke, coherente en consistente manier te antwoorden op de aan hem gestelde vragen. Ook wat de argumentatie betreft dat verzoeker last had van stress tijdens het persoonlijk onderhoud, kan aangenomen worden dat ieder persoonlijk onderhoud samen gaat met enige mate van stress. Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze wordt verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming.

De Raad wijst er verder op dat op de commissaris-generaal de verplichting rust om een zorgvuldige en aangepaste behandeling van het persoonlijk onderhoud te garanderen. Dit houdt onder meer in dat, zodra er zich belangrijke incidenten voordoen die een negatieve impact kunnen hebben op het vermogen en vertrouwen van de verzoeker om internationale bescherming om vrijuit en ongestoord te kunnen spreken,

hierop constructief moet worden gereageerd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan evenwel niet blijken dat zich dergelijke incidenten hebben voorgedaan. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij wantrouwen koesterde tegenover het Commissariaat-generaal, onder meer omdat er reeds fouten gebeurd waren in vorige interviews, dat er werd doorgevraagd op zaken die hij niet relevant achtte en dat hij werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van zijn verklaarde geboortedatum. De Raad wijst er vooreerst op dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er internationale bescherming te bekomen inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Het loutere feit dat verzoeker eerder correcties diende aan te brengen op zijn verklaringen, dat aan hem bepaalde kritische vragen werden gesteld over zijn leeftijd of dat hem vragen werden gesteld die hij zelf niet relevant achtte, vormt dan ook geen voldoende grond voor verzoeker om wantrouwen te koesteren tegenover de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad dient er in dit verband andermaal op te wijzen dat van verzoeker, zelfs rekening houdende met zijn jonge leeftijd, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in alle omstandigheden voldoet aan zijn medewerkingsplicht en dan ook coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, gelet op de relevantie voor de beoordeling van zijn nood aan bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ten slotte wijst de Raad erop dat, zelfs al valt niet uit te sluiten dat niet elk persoonlijk onderhoud in optimale omstandigheden plaatsgrijpt, dan nog dient te worden aangetoond dat de aangeklaagde omstandigheden de besluitvorming hebben bepaald of negatief beïnvloed. Verzoeker toont met zijn verweer in het verzoekschrift echter niet *in concreto* aan met welke van zijn verklaringen desgevallend geen rekening zouden kunnen worden gehouden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarop de commissaris-generaal zijn beslissing baseert worden aangetast door de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud buiten zijn eigen wil om.

2.4. Wat de vluchtelingenstatus betreft, wordt de commissaris-generaal bijgetreden dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing wees er in dit verband terecht op:

- (i) dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een vrees voor vervolging heeft of reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn behoren tot de Tunni-minderheidsclan, gelet op de vaststelling dat (a) verzoeker deze vrees niet vermeldde bij aanvang van de procedure, (b) deze problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om beschouwd te worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch ertoe zouden leiden dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar Somalië,
- (ii) dat bovendien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Al-Shabaab omwille van het lidmaatschap van zijn oom, gelet op verzoekers vage en lacunaire kennis over de band van zijn oom met Al-Shabaab,
- (iii) dat evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij problemen kreeg met zijn omgeving omwille van het lidmaatschap van zijn oom van Al-Shabaab, gelet op (a) de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit lidmaatschap en (b) het feit dat verzoeker deze problemen niet vermeldde bij aanvang van de procedure,
- (iv) dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij bedreigd en gebrainwasht werd door Al-Shabaab om zich bij hen te voegen, gelet op de vaststellingen dat (a) verzoeker dit motief niet vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem gevraagd werd naar de redenen waarom hij Somalië diende te verlaten, (b) hij bij aanvang van de procedure bovendien geen melding maakte van het concrete incident waarbij verzoeker met een pistool werd bedreigd door oud-leerlingen om “voor de islam te gaan”, (c) hij voor het overige geen incidenten aanhaalt waaruit blijkt dat hij werd gebrainwasht door Al-Shabaab, hoewel hij na voormeld incident nog een halfjaar in Mogadishu heeft verbleven,
- (v) dat verzoekers beweerde doch overigens niet-gestaafde medische problemen geen aanleiding kunnen geven tot de erkenning van een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

Waar verzoeker nog meent dat de vraag tussen zijn problemen in Somalië en het daadwerkelijke vluchtmotief duidelijker diende te worden gesteld, wijst de Raad erop dat verzoeker de onder (i) tot (v) genoemde asielmotieven in minstens één fase van de procedure heeft aangehaald als reden waarom hij niet kan terugkeren naar Somalië. De Raad dient er in dit verband andermaal op te wijzen dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in alle omstandigheden coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, gelet op de relevantie voor de beoordeling van zijn nood aan bescherming op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

In zoverre het verzoekschrift stelt dat de discriminatie die hij in Somalië meemaakte als lid van een minderheidsclan niet zijn voornaamste vluchtmotief was, wijst de Raad erop dat dit geen verschoning biedt voor de vaststelling dat hij deze discriminatie niet heeft vermeld bij aanvang van de procedure. Dienaangaande stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Ondanks dat de CGVS-vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker alle redenen aangeeft waarom hij gevlucht is uit zijn land van herkomst, temeer daar hij de discriminatie waarvan hij slachtoffer was tijdens het persoonlijk onderhoud wel uitdrukkelijk opgaf als reden waarom hij Somalië had verlaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 11, p. 8). Hoe dan ook merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker deze feiten niet vermeldde bij aanvang van de procedure, en thans aangeeft dat dit niet zijn voornaamste vluchtmotief betreft, een verdere aanwijzing vormt dat de door hem aangevoerde discriminatie omwille van zijn behoren tot een minderheidsclan niet zwaarwichtig genoeg is om beschouwd te worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch ertoe zou leiden dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar Somalië.

In de bestreden beslissing werd bovendien terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker bij aanvang van de procedure niet zou vermelden dat (i) hij fysiek werd aangevallen door buurtgenoten omdat zijn oom lid was van Al-Shabaab en (ii) dat hij bedreigd werd door twee oud-leerlingen van zijn school om zich 'met de islam bezig te houden'. Ook hier dient te worden benadrukt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Dat verzoeker deze feiten niet heeft vermeld bij aanvang van de procedure, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, ter verschoning van bovenstaande omissies in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure, in wezen aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een overhaaste "*impressie*" betreft, uiterst summier is, niet werd nagelezen, werd uitgetipt door een dossierbehandelaar die zijn eigen samenvatting gaf en dat door de snelheid waarmee de vragenlijst werd afgewerkt, ofwel verzoeker ofwel de dossierbehandelaar zich niet duidelijk heeft uitgedrukt, doch dat de essentie van zijn relaas wel overeenstemt.

Met het louter hypothetische en blote verweer dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een summiere samenvatting betreft die werd neergeschreven door de dossierbehandelaar, en dat door de snelheid van het interview verzoeker, dan wel de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet duidelijk zou hebben uitgedrukt in de CGVS-vragenlijst, toont verzoeker niet aan dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard, noch dat hij de bovenvermelde feiten en asielmotieven wel zou hebben vermeld tijdens het interview bij aanvang van de procedure doch niet werden opgenomen in de vragenlijst. De Raad wijst er hierbij op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker noch zijn advocaat bij aanvang van het persoonlijk onderhoud opmerkingen hebben gemaakt bij het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch hebben zij gemeld dat er bepaalde elementen verkeerd of niet werden neergeschreven tijdens dit interview, hoewel hen hier wel die mogelijkheid werd geboden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 2). Verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze aan dat de omstandigheden waarin dit interview verliep, een verschoning of verklaring kan vormen voor de hierboven vastgestelde omissies in de CGVS-vragenlijst.

Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift bovendien zou stellen dat het incident waarbij hij met een pistool werd bedreigd niet zijn voornaamste vluchtmotief is, klemt met de vaststelling dat hij bij aanvang van de procedure aangaf dat hij gebrainwasht werd door Al-Shabaab en dat dit een van de redenen is waarom hij Somalië diende te verlaten (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2).

De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker een concreet incident waarbij hij met een pistool werd bedreigd om te stoppen met school en 'zich met de islam bezig te houden', niet zou vermelden bij aanvang van de procedure, hoewel hij wel vermeldde dat hij vreesde door Al-Shabaab te worden gerekruteerd en dat zij hem brainwashten om te vertellen dat hij moest stoppen met school en zich bij hen diende te voegen. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker dit asielmotief vervolgens niet zou vermelden wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid werd gegeven om alle redenen waarom hij zijn land van herkomst had verlaten, uiteen te zetten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 11).

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat zijn relaas weldegelijk consistent is. De Raad benadrukt dat de hierboven vermelde problemen omwille van verzoekers behoren tot een minderheidsclan, de door verzoeker aangehaalde problemen met buurtgenoten omdat zijn oom lid was van Al-Shabaab, en het incident waarbij verzoeker bedreigd werd door oud-leerlingen beschouwd kunnen worden als kernelementen van verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze elementen correct weergeeft in elke fase van het onderzoek. Het verweer dat verzoeker doorheen de procedure zijn problemen heeft vermeld, doet aldus geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en inconsistenties in zijn verklaringen over zijn vervolgingsfeiten doorheen de procedure, hetgeen de geloofwaardigheid van deze problemen en zijn vrees voor vervolging hierover op ernstige wijze ondergraaft.

In zoverre verzoeker nog tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing te minimaliseren door aan te voeren dat hij door zijn mentale toestand moeite heeft om zich alles in detail te herinneren, merkt de Raad op dat verzoeker deze stelling op algemene wijze poneert, doch dat hij niet aantoonbaar dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt hiertoe geen medische attesten of andere bewijsstukken bij.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij bij aanvang van de procedure niet durfde te vermelden dat zijn oom lid was van Al-Shabaab omdat dit een slechte indruk zou geven, wijst de Raad erop dat uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoeker dit feit wel degelijk vermeld heeft bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 1-2), zodat dit verweer niet relevant is. Hoe dan ook dient hierbij echter te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met Al-Shabaab omwille van het lidmaatschap van zijn oom bij de groepering, gelet op de pertinente en correcte vaststelling dat verzoekers kennis hierover vaag en lacunair is. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift verder geen concrete argumenten aan ter weerlegging van deze motivering. Dat zijn oom hem nog nooit bedreigd heeft, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat van verzoeker, die beweert een vrees voor vervolging te hebben omdat zijn oom lid is van Al-Shabaab, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over zijn oom en diens lidmaatschap.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat de bestreden beslissing in het feitenrelaas foutief stelt dat verzoeker in april of mei achter zijn huis werd bedreigd, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat het in maart of april was en werd meegenomen naar *“een plek waar hij nooit was”*, dient te worden opgemerkt dat het hier om een materiële vergissing in de bestreden beslissing gaat. Deze vaststelling doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van dit feit wordt ondergraven doordat (i) hij deze gebeurtenis niet vermeldde bij aanvang van de procedure en (ii) hij geen melding maakt van andere incidenten waaruit blijkt dat hij door Al-Shabaab gebrainwasht werd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij op de gestelde vragen in verband met zijn herkomst uit Somalië een bevredigend antwoord heeft gegeven en dat niet van hem kan worden verwacht dat hij de gehele geografische en politieke situatie van Somalië kent, stelt de Raad vast dat verzoekers Somalische nationaliteit en herkomst uit Mogadishu in Somalië in de huidige fase van het onderzoek geenszins wordt betwist, zodat dit verweer niet relevant is. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten in Somalië.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er problemen had wegens uw etnische afkomst en omdat u er door aanhangers van Al-Shabaab, onder wie uw oom, werd geronseld.

Bovendien zou u in uw omgeving worden gepercipieerd als lid van Al-Shabaab en zou u daardoor ook problemen hebben gekend. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de problemen die u wegens uw etnische afkomst zou hebben gehad, wordt ten eerste opgemerkt dat u hierover niets hebt verteld toen u bij de DVZ gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst op te lijsten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, dd. 07.01.2019, punt 5). U hebt deze problemen evenmin vermeld toen u hierna werd gevraagd of u, naast de door u reeds aangehaalde problemen, nog problemen had met uw autoriteiten of medeburgers (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, dd. 07.01.2019, punt 5). Indien u uw land van herkomst werkelijk verlaten hebt omdat u er als lid van de Tunni clan werd vervolgd, kan er redelijkerwijze worden opgemerkt dat u dit reeds bij de DVZ zou hebben aangegeven.

Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat deze problemen, zoals u ze geschetst hebt voor het CGVS, voldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uit afgeleid worden. U verklaart immers dat u door jongens werd uitgescholden wegens uw etnische achtergrond (zie notities persoonlijk onderhoud dd. 03.05.2019 (CGVS), p. 11) en dat u in de school geen vrienden had en alleen aan tafel moest gaan zitten omdat niemand naar u toe wou komen door uw etnische achtergrond en omdat ze er niet tegen konden dat u zo slim was (zie CGVS, p. 14). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Naast uw problemen omwille van uw clan, zou u in Somalië problemen hebben gehad met leden van Al-Shabaab die u voor hun strijd wilden rekruteren. Voor het CGVS verklaarde u dat uw oom, die bij Al-Shabaab is aangesloten en die wilde dat u dat ook zou doen, uw grootste probleem was in Somalië (zie CGVS, p. 8, 11 en 12). Het is dan ook vreemd dat u, toen u gevraagd werd om te vertellen over de problemen die u had met uw oom, stelde dat u zelf niet echt grote problemen met hem had (zie CGVS, p. 12). U verklaarde dat u pas achteraf beseftte dat het met Al-Shabaab te maken had (ibid.). Toen u hierop gevraagd werd wat uw oom met Al Shabaab te maken heeft, stelde u daar niet zoveel informatie over te hebben (ibid.). Nogmaals gevraagd of u iets weet te vertellen over wat uw oom met Al-Shabaab te maken heeft, antwoordde u afwijkend dat u niet weet waarom hij kwam maar dat hij voor bepaalde redenen kwam en dat mensen uit uw omgeving problemen maakten als hij bij jullie kwam (ibid.). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u, zelfs al bent u nog jong, beter op de hoogte bent van de band die uw oom met Al-Shabaab heeft, zeker aangezien u zelf aangeeft dat hij de voornaamste reden vormde waarom u uit Somalië bent vertrokken. Bijgevolg kan aan de problemen die u met uw oom zou gehad hebben in Somalië, geen geloof worden hecht.

Wat betreft uw verklaringen dat u problemen kreeg in uw omgeving omdat uw oom, die bij Al-Shabaab zou zijn aangesloten, aan jullie huis bezoek bracht en men in uw buurt vermoedde dat u ook bij Al-Shabaab was aangesloten, dient opnieuw de opmerking te worden gemaakt dat u deze problemen niet hebt aangehaald toen u bij de DVZ werd gevraagd naar de redenen voor uw vertrek (zie CGVS, p. 12 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019, punt 3.5). Indien u hierom werkelijk fysiek werd aangevallen, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dit zou melden bij de DVZ. Bovendien maakte u, zoals hierboven reeds gesteld, niet aannemelijk dat uw oom bij Al-Shabaab is aangesloten. Bijgevolg kan er ook aan uw verklaringen in dit verband geen geloof worden gehecht.

Daarnaast heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u, zoals u voor de DVZ verklaarde, door Al-Shabaableden werd bedreigd en gebrainwasht in hun poging om u ervan te overtuigen om hen te vervoegen (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019, punt 3.5). Toen u tijdens het gehoor voor het CGVS werd gevraagd naar de redenen waarom u uw land van herkomst hebt verlaten, verwees u in eerste instantie enkel naar de problemen door uw clan, de problemen met uw oom, uw gezondheidssituatie en de algemene situatie in Somalië (zie CGVS, p. 11). U voegde hier nog aan toe dat uw moeder door Al-Shabaab werd opgedragen om zakat te betalen, maar u vermeldde verder niets over bedreigingen aan uw adres of pogingen om u te brainwashen (zie CGVS, p. 12).

Toen u vervolgens gevraagd werd of u verder nog iets wou vertellen, maakte u evenmin melding van dergelijke incidenten (ibid.).

Pas toen u naar het einde van het interview werd gevraagd naar de problemen die u op school had, verklaarde u dat u op een dag, toen u aan het spelen was achter uw woning, door twee jongeren van uw school werd meegenomen en bedreigd (zie CGVS, p. 13). Ze bedreigden u met een pistool en zeiden dat u moest stoppen met school en dat u beter voor de islam zou gaan (ibid.). Het is echter vreemd dat u tijdens uw interview voor de DVZ nergens melding maakt van dit concrete incident (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 07.01.2019). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien u, zoals u voor het CGVS verklaarde, werkelijk met een pistool tegen uw voorhoofd werd bedreigd, u dit concrete incident ook tijdens uw interview bij de DVZ zou hebben vermeld (zie CGVS, p. 13).

Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat u tussen dit incident met het pistool dat zich afspeelde in de derde of de vierde maand van 2018 en uw vertrek uit Somalië in oktober van dat jaar, niet meer met deze mensen in de problemen bent gekomen, ook al kwam u hen toevallig wel eens tegen (zie CGVS, p. 14). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien deze mensen u werkelijk wilden brainwasheden zodat u Al-Shabaab zou vervoegen, zij hun pogingen om u hieromtrent te benaderen zouden herhalen. Voor het overige haalt u ook geen incidenten aan waarbij u door iemand van Al-Shabaab zou zijn benaderd, laat staan bedreigd en gebrainwasht. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u uit Somalië bent vertrokken omdat u door leden van Al-Shabaab werd bedreigd en gebrainwasht in een poging om u ervan te overtuigen om hen te vervoegen.

In verband met uw medische problemen, die u overigens met geen enkel document staaft, dient dan weer te worden opgemerkt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

In zoverre verzoeker nog verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Somalië, stelt de Raad vast dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker er wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te oordelen dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt, zodat hij niet aantoonde dat er verder onderzoek nodig is naar één van zijn asielmotieven, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert. Het verzoekschrift licht immers niet toe welke feiten of gegevens hij in dit verband nog meer zou willen aanbrengen, die kunnen leiden tot een andere beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

In verband met de door verzoeker bijgebrachte documenten waaruit zijn integratie moet blijken (verzoekschrift, stukken 8-9) en het verblijfsattest van Fedasil (verzoekschrift, stuk 4), merkt de Raad op dat deze documenten niet relevant zijn bij de beoordeling van onderhavig verzoek om internationale bescherming. De Raad gaat in deze enkel na of verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stuurt met zijn betoog over zijn integratie bovendien in wezen aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden, maar dit valt buiten de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet schendt, wijst de Raad erop dat dit artikel geenszins de verplichting oplegt voor de commissaris-generaal om alle elementen die besproken worden onder a) tot e) expliciet in de bestreden beslissing op te nemen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal bij het nemen van deze beslissing alle elementen heeft betrokken die door verzoeker werden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker toont, gelet op wat voorafgaat, echter niet aan dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met een de elementen onder de bepaling van artikel 48/6, § 5, a) tot e), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en theoretische informatie met betrekking tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid van een relaas (verzoekschrift, stuk 14) is bovendien niet dienstig, gezien elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. *In casu* werd echter op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas.

Met betrekking tot de aangevoerde verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met het louter citeren van algemene informatie over de situatie van IDP's in Mogadishu niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Mogadishu het risico loopt om in dergelijke omstandigheden terecht te komen. Er zijn geen elementen in verzoekers dossier die hierop wijzen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek in Mogadishu heeft verbleven, dat zijn familie er thans nog steeds woont in een huis dat in hun bezit is en dat zij worden onderhouden door zijn oudere broer die een winkel heeft op de Bakara markt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 8, p. 5, 8, 9).

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gezien verzoekers verklaringen over zijn herkomst uit Somalië, wordt in dit geval de veiligheidssituatie in Mogadishu beoordeeld.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie ter kennis gebracht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Het loutere feit dat de bestreden beslissing stelt dat ook burgers worden getroffen, is dan ook niet voldoende om aan te tonen dat er actueel een sprake is van een uitzonderlijke situatie in Mogadishu waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 22 oktober 2019 ter kennis heeft gebracht, die voorgaande analyse genoegzaam bevestigt.

Het standpunt van de bestreden beslissing wordt dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP